

РЕШЕНИЕ

№ 23

гр. София, 28.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВОЕННО-АПЕЛАТИВЕН СЪД в публично заседание на втори септември през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: бриг. генерал РУМЕН ЛЮБ. П.

Членове: полк. ПЕТЬО СЛ. П.

полк.ЮЛИЯН В. БАНКОВ

при участието на секретаря ТАНЯ ИЛ. ДИМЧЕВА

в присъствието на прокурора И. Ив. П.

като разгледа докладваното от бриг. генерал РУМЕН ЛЮБ. П. Въззивно наказателно дело от общ характер № 20246000600027 по описа за 2024 година образувано на 29.04.2024 г. по постъпила въззивна жалба от адвокати Х. Г. и К. Д. и двамата от САК, в качеството им на упълномощени защитници на подсъдимия В. В. Д. срещу Присъда № 4 от 13.02.2024 г., постановена по НОХД № 88/2023 г. по описа на Военен съд - С..

С Присъда № 4 от 13.02.2024 г. по НОХД № 88/2023 г. по описа на Военен съд - С. подсъдимият В. В. Д. е признат за виновен в това, че:

1. На 02.12.2022 г., около 11.05 ч., в гр. С., по ул. „....“ в посока на движение към ул. „....“ управлявал МПС – лек автомобил марка „....“, модел „....“, с рег. №, с концентрация на алкохол в кръвта си над 1.2 на хиляда промила, а именно – 1.38 на хиляда, установено по надлежния ред съгласно Наредба № 1/19.07.2017 г., поради което и на основание чл. 343б, ал. 1 от НК и чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК е осъден на четири месеца лишаване от свобода. На основание чл. 66, ал. 1 от НК съдът е отложил изпълнението на наложеното наказание за срок от три години.
2. На основание чл. 343г, вр. чл. 343б, ал. 1 от НК подсъдимият Д. е лишен от

право по чл. 37, ал. 1, т. 7 от НК да управлява МПС за срок от една година и шест месеца, като е приспаднато времето, през което подсъдимият е бил лишен от това право по административен ред.

На основание чл. 189 от НПК подсъдимият В. В. Д. е осъден да заплати в полза на държавата, в бюджета на съдебната власт, по сметка на СВС съдебно-деловодните разноски в размер на 167,80 лева, както и лв. ДТ за служебно издаване на изпълнителен лист.

В срока по чл. 319, ал. 1 от НПК срещу присъдата е постъпила въззивна жалба от адвокати Х. Г. и К. Д., и двамата от САК, в качеството им на упълномощени защитници на подсъдимия В. В. Д.. Депозирано е и допълнение към въззивната жалба от адв. Г., което е съгласувано и с другия защитник на подсъдимия - адв. Д..

В жалбата се твърди, че първоинстанционният съд е извършил непоследователен и необективен анализ на доказателствата по делото, формирал е грешни фактически, а от там и правни изводи, в резултат на което е постановил осъдителна, а не оправдателна присъда. Твърди се неправилност, необоснованост и незаконосъобразност на присъдата и допуснати съществени нарушения на процесуалните правила при разглеждане на делото.

Сочи се, че събраните гласни доказателства – показанията на свидетели, разпитани в хода на досъдебното и в съдебното производство, не могат да бъдат определени като обективни, последователни, безпротични и взаимно допълващи се. Счита се, че съдът е игнорирал факта, че официален удостоверителен документ, какъвто по същество е, не може да се поправя със свидетелски показания. Първоинстанционният съд не е взел предвид, че пробата с т. нар.“, видно от разпечатката на хартиен носител е извършена в 11 ч. 09 мин. 40 сек., което на практика е невъзможно, с оглед отразеното в, че управлението е осъществено в 11,20 часа и възниква сериозно и основателно съмнение, че това не е пробата на подсъдимия, а на друг човек.

Посочва се още, че при въззивната проверка следва да се вземе предвид и че казаното от полицейските служители е силно дискредитирано, а те самите са пряко заинтересовани от изхода на делото по силата на служебната си характеристика.

Предвид горепосоченото, се иска въззивния съд да отмени първоинстанционната присъда и да постанови нова присъда, с която да оправдае подсъдимия.

В постъпилото допълнение към въззивната жалба се сочи, че съдът е приел частично невярна фактическа обстановка, която не се подкрепя от доказателствата по делото и се излагат подробни съображения за това.

Прави се възражение, че вината на подс. ... Д. не е доказана по несъмнен и безспорен начин, и в тази насока са изложени подробни съображения относно извършената проверка с дрегер, констатираната поправка на часа на съставяне на протокола за личен обиск, както и отразяванията и различията в двете копия на, които са приложени по делото. Твърди се, че има нарушения при съставянето на талона за медицинско изследване на кръв относно

връчването му на подсъдимия, поставянето на стикер и липсата на задължителен реквизит – не е посочено медицинското заведение, в което следва да се даде кръвната проба.

Изложени са подробни съображения относно липсата на задължителни реквизити на – датата, мястото и часа на извършеното нарушение, кой е авторът на нарушението, правната квалификация и датата на съставяне на, и се твърди, че съдържанието на не може да бъде оборено със свидетелски показания.

Сочат се аргументи и в насока недоказаност авторството на деянието. Подробно са коментирани показанията на разпитаните свидетели, които се считат незаконосъобразно кредитирани от първоинстанционния съд.

В съдебно заседание пред въззивната инстанция защитникът адвокат Г. поддържа депозираната въззивна жалба и допълнението към нея, с уточнението, че съставляват общо становище на защитата.

По същество адв. Г. посочва, че в допълнението към въззивната жалба с колегата си адв. Д., са изложили подробни доводи защо оспорват авторството на деянието. Основната теза на защитата е, че подсъдимият Д. не е извършил престъплението, в което е обвинен. Твърди, че приложената по делото разпечатка от Дрегер е безименна, тъй като се генерира от машина. Излага доводи за удостоверителна сила на и невъзможността за оборването му със свидетелския показания. Акцентира се върху поправката на часовете в съставените при полицейската проверка документи, дописването на с талона на автомобила и за нагаждането на тези документи към обвинителната теза. Счита се, че при тези обстоятелства няма как да се приеме, че разпечатката е на подсъдимия, защото проверката е отбелязана в разпечатката в 11.09.40 часа, а в 11.10 часа той вече е бил задържан, което практически е невъзможно. Оспорват се показанията на свидетелите Н. и А., тъй като първият от тях твърди, че той е извършил прегледа с Дрегера, а в представената книга е записано, че пробата е взета от втория свидетел. Изтъква се противречията на показанията на свидетеля Н. с тези на свидетелката Р., напълно непредубедена според защитника, според която в момента на спирането им за проверка е имало и друг автомобил, който си е тръгнал (според защитника даже са били два автомобила) – отречено от полицейските служители. Особено съществено нарушение се счита носенето на техническото средство до автомобила на подсъдимия, вместо той да бъде тестван за алкохол до полицейския автомобил.

Счита се, че е налице злоупотреба с права от полицейските служители, тъй като според показанията на единия от тях те още на място са разбрали, че подсъдимият е офицер от БА, но не са повикали Военна полиция, а са го откарали в районното управление на МВР.

Иска се въззивният съд да приеме, че вината на подсъдимия В. Д. не е доказана по несъмнен и безспорен начин, тъй като не е доказано авторството на деянието.

В съдебно заседание пред въззивната инстанция защитникът адвокат Д. поддържа депозираната въззивна жалба и допълнението към нея, както и направените доказателствени

искания.

Поддържа изцяло казаното от адв. Г., като моли това да бъде възприето като общо становище на защитата с допълнението, че на практика в рамките на 10 дни един и същи служител, изпълняващ длъжността „началник“ на РУ на МВР – С., дава два коренно протИ.положни взаимоизключващи се отговора. В единия твърди, че имат Дрегер с №, а в другия - че нямат такъв Дрегер. Абсурдно се счита твърдението на актосъставителя, че различният час в този официален удостоверителен документ - 11.20, се дължи на обстоятелството, че часовникът му избързвал. Твърди, че полицейските служители са пряко заинтересовани от изхода на делото по силата на служебната си характеристика и извършените от тях действия при проверката по размяна на функции (единият е актосъставител, а другият свидетел; единият пише документите, а другият подписва).

Неизяснено се счита разполагали ли са полицейските служители с техническо средство с №

Двамата защитници оспорват и изложените в мотивите към присъдата доводи за необходимостта от отмяна на НП при посочените пороци в хода на проверката и съставянето на документите, и същевременно доказателствата да са напълно достатъчни за установяването на престъпление от общ характер.

Подсъдимият В. В. Д. в съдебно заседание пред въззивната инстанция се присъединява към становището на защитниците си и прави искане да бъде оправдан.

Прокуратурата не е депозирала писмено становище по въззивната жалба и допълнението към нея.

В съдебно заседание пред въззивната инстанция прокурорът прави искане първоинстанционната присъда да бъде потвърдена като правилна, обоснована и законосъобразна. Излага писмени доводи в тази насока.

Военно-апелативният съд, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и след като извърши цялостна проверка на обжалвания съдебен акт, съобразно изискванията на чл.314 от НПК, намери за установено от фактическа и правна страна:

На основание писмо с рег. №/08.11.2022 г. на служителя по сигурността на информацията, той и директор на дирекция „.....“ в Министерството на отбраната - Й.А., подсъдимият В. В. Д. и свидетелките: П. И. Р., Ц. Ц. В. и М. П. Д. били командировани за времето от 30.11.2022 г. до 02.12.2022 г. в курортен комплекс „.....“ за участие в семинар по Д. пътувал със собствения си лек автомобил марка „.....“, модел „....“ с рег. №

На 01.12.2022 г. вечерта в комплекса имало тържество по случай завършването на семинара, което продължило до 00.30 ч. на 02.12.22 г. По време на празненството подсъдимият Д. употребил алкохол, а след приключването му останал във фойето пред ресторанта с други колеги.

При завръщане от семинара около 11:05 часа Д. управлявал личния си автомобил в гр. С., по улица „.....“ с посока на движение към улица „.....“, като с него пътувала и свидетелката П. Р., която се возела на предната дясна седалка.

По същото време свидетелите Й. И. А. и В. Г. Н., и двамата в РУ – МВР – гр. С., изпълнявали служебните си задължения на същата улица, със служебен автомобил. Свидетелят Н. подал със стоп – палка сигнал и подсъдимият спрял автомобила.

При извършеният в 11:09:40 ч. на 02.12.2022 г. от полицейските служители тест на подсъдимия Д. за употреба на алкохол с техническо средство „била отчетена положителна проба от 1,38 промила в количеството издишан въздух. Проверката била извършена от свидетеля Н. чрез подаване на техническото средство на подсъдимия през отворения прозорец на автомобила, без Д. да излиза от автомобила си. Веднага след извършване на проверката на подсъдимия били показани показанията на уреда.

„Дрегер“ с фабричен номер, собственост на ОД на МВР - С. бил преминал техническа проверка в „Лаборатория за проверка на анализатори на алкохол в дъха и радар скоростомери“ - С. на 23.08.2022 г. със срок на валидност 6 месеца. Със Заповед №/13.09.2017 г. на Министъра на вътрешните работи, в сила от 29.09.2017 г., техническото средство било утвърдено и определено за проверка за употреба на алкохол от водачите на пътни превозни средства.

След проверката подсъдимият бил откаран с полицейския автомобил, управляван от Н., в РУ – МВР - С.. Полицай А. се качил, управлявал и придвижил автомобила на Д., заедно със свидетелката Р., до същото управление. Р. останала пред сградата на управлението, а полицаите Н. и А. и подсъдимият Д. влезли в сградата на управлението.

Подсъдимият отказал да даде кръв за химическо изследване, поради което не бил транспортиран до филиала за „Спешна медицинска помощ“ - гр. С., който бил определен за вземане на кръв в района на града.

Д. бил задържан в РУ – МВР – гр. С. и в 19.40 ч. на същия ден освободен.

След като разбрала, че подсъдимият е задържан, свидетелката П. Р. позвънила на своя колега, която пристигнала заедно с друга колега пред управлението и трите заедно с прибрали в гр. С..

Със Заповед №/05.12.2022 г. на Командира на командването за логистична поддръжка - в.ф..... - С., Т.Т. по случая била назначена служебна проверка, която достигнала до извод, че В. В. Д. – началник на отделение „.....“, той и служител по сигурността на информацията във военно формирование - С., е извършил нарушение на т. 6 от заповед на Министъра на отбраната № /12.08.2022г., като при констатиране на подобно нарушение от компетентните органи, на военнослужещия се налага дисциплинарно наказание „уволнение“ по чл. 245, ал. 2 във връзка с чл. 242, т. 9 от ЗОВСРБ във връзка с Етичния кодекс за поведение на военнослужещите, утвърден с МЗ №/27.09.2021 г. Със Заповед на Министъра на отбраната № .../18.01.2023 г. и на основание чл. 242, т. 1 и т. 9, чл. 244, т. 7, чл. 245, ал. 2 и чл. 248 от ЗОВСРБ, чл. 137, ал. 10 от ППЗОВСРБ, във връзка с

чл.178, ал. 1 от ЗОВСРБ, чл. 114, т. 3 и т. 4 и чл. 115, ал. 1, т. 7 от УВСВСРБ, т. 6 от Заповед на министъра на отбраната № .../12.08.2022г. относно забрана за употреба на алкохол, наркотични вещества, техни аналози или други упойващи вещества от военнослужещите и т. 5.8.2 от Етичния кодекс за поведение на военнослужещите, на В. В. Д. било наложено дисциплинарно наказание „уволнение“, договорът му за кадрова военна служба бил прекратен и същият бил зачислен в запаса.

Тази фактическа обстановка въззивният съд установи, както това е сторила и първата съдебна инстанция, от събраните в хода на съдебното следствие писмени и гласни доказателства.

Обстоятелствата, че именно подсъдимият В. Д. е бил водачът на спрения за проверка от свидетелите Й. А. и В. Н. лек автомобил марка „....“, модел „....“ с рег. №, поради което е било изпробван с техническо средство за наличие на алкохол в издишвания въздух, след което е подписал без възражения съставения, отказал да получи талона за медицинско изследване и да даде кръвна проба за изследване, се установява от показанията на двамата свидетели и от обясненията на подсъдимия, на които съответстват писмените доказателства талон за медицинско изследване и Свидетелката П. Р. също потвърждава извършването на проверката на подсъдимия с техническо средство, както и отвеждането на Д. в районното управление на МВР в гр. С.. Обстоятелството, че резултатът на извършената с техническото средство проба е предявен на подсъдимия, се установява от показанията на свидетеля Н. и от обясненията на Д., макар последният да твърди, че не си спомня какво е видял.

Действително, в показанията си полицейските служители първоначално са заявили, че проверката за наличие на алкохол в кръвта на водача на автомобила е извършена с техническо средство „.....“, фабр. №... –, докато в е посочено техническо средство „.....“ с фабр. № ... - Това несъответствие е преодоляно с показанията на свидетелите Н. и А. пред съда, според които проверката е извършена с техническо средство с номер ..., което се потвърждава и от съставения, дневника за отразяване резултатите от използване на технически средства регистрирани нарушения на употреба на алкохол за времето от дата 05.05.2020 г. до дата 11.05.2023 г./приложен по делото/, както и от допълнително изисканите от Военно-апелативен съд справки в тази насока.

Настоящата въззивна инстанция намира, че по категоричен начин е доказано, че извършваната проверка за алкохол в кръвта на подсъдимия е направена с техническо средство „.....“ с фабр. № ... – В тази насока събраните различни по своето естество доказателства, тълкувани при своето изготвяне, последователност и единство са категорични с кое техническо средство е извършена проверката. Затова и възраженията на защитата в тази насока са неоснователни.

Обстоятелството, че подсъдимият Д. е бил поканен да даде кръвна проба от свидетелите А. и Н., които са щели да го откарат до съответното медицинско заведение за даване на пробата, но той е отказал даването на пробата, както и да подпише и получи издадения талон за медицинско изследване, се установява и от показанията на свидетеля Г.. Тези гласни доказателства се подкрепят от обясненията на подсъдимия Д., според които отказът е бил

мотивиран от разбирането му, че кръвната проба следва да бъде дадена само във Военномедицинска академия, тъй като е военнослужещ. Подобно изискване за вземане на кръвни проби от военнослужещи единствено във ВМА не е регламентирано в Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, според която вземането на проби за химическо и химико-токсикологично лабораторно изследване се извършва във всяко от спешните отделения на многопрофилните лечебни заведения за болнична помощ и във всеки филиал на центровете за спешна медицинска помощ (ЦСМП), които се намират извън областните градове. При така заявления от подсъдимия Д. отказ да даде проба за изследване на алкохол в кръвта му, неотвеждането му от полицейските служители до съответно медицинско заведение не съставлява съществено нарушение на Наредба № 1/2017 г.

Концентрацията на алкохол е установена чрез техническо средство при приложение на разпоредбата на чл. 6, ал. 10 от Наредба № 1/2017 г., съгласно която концентрацията на алкохол в кръвта се установява въз основа на показанията на техническото средство за установяване концентрацията на алкохол в кръвта в случаите на отказ на лицето да подпише или да получи талона за изследване, при неявяване в определения срок на посоченото място или при отказ за изследване с доказателствен анализатор и/или за даване на проби за изследване. В настоящия случай техническото средство е отчело положителен резултат – 1.38 на хиляда, подсъдимият е отказал да подпише и получи издадения талон за медицинско изследване и да даде кръвна проба, а предвид законоустановената допустима грешка на техническото средство, съобразно чл. 774 от Наредбата за средствата за измерване, които подлежат на метрологичен контрол, във всички случаи концентрацията на алкохола в кръвта на Д. е била над инкриминирания в чл. 343б, ал. 1 от НК минимум от 1.2 промила, установено и от експертното заключение, обсъдено по-горе. За съда не са налице съмнения в компетентността на вещото лице, поради което изцяло кредитира с доверие заключението.

Годността на техническото средство, използвано за проверка наличието на алкохол в издишвания от подсъдимия Д. въздух, е видна от приложения по делото списък на средствата за измерване, преминали периодична проверка.

В хода на първоинстанционното производство е допусната съдебномедицинска експертиза, като вещото лице е дало заключение, че концентрацията на алкохол в кръвта на подсъдимия Д. е с минимална стойност 1.36 на хиляда и максимална 1.40 на хиляда на алкохола в организма

Аргументите на защитата, че показанията на свидетелите А. и Н. не могат да се ползват като достоверен източник на доказателства, не могат да бъдат споделени. Обстоятелството, че двамата свидетели са полицейски служители, не може да бъде отнесено към изначална тяхна заинтересованост от изхода на делото единствено поради служебното им положение. По делото не се сочат, а и съдът сам не установява наличието на никакви предхождащи или последващи лични или служебни взаимоотношения на свидетелите с подсъдимия, които биха могли да дадат отражение върху обективността на показанията им, а последните не се оборват или разколебават от другите доказателства, събрани в хода на съдебното следствие

пред първата инстанция. Свидетелите логично и последователно съобщават действията си при спиране на водача Д. и извършената от тях проверка за наличие на алкохол в издишвания от него въздух, резултата от пробата, съставените документи, отказа на подсъдимия да подпише и получи талона за кръвна проба, и задържането му в рамките на деня в районното управление на МВР.

Това, че свидетелите не си спомням подробности от случая, като присъствието в автомобила на подсъдимия и на друго лице, не е основание показанията им по релевантните за случая факти да бъдат счестени за недостоверни. Несъмнено изпълняваните от тях служебни задължения включват ежедневни проверки на множество водачи на автомобили, при което е обяснимо свидетелите да не помнят детайлите за всеки конкретен случай.

Обстоятелството, че в съставения е отразено управление на автомобила от подсъдимия в 11.20 часа, докато видно от разпечатката на хартиен носител от техническото средство е записано, че пробата е извършена в 11:09:40 часа не е основание за съмнение, че това всъщност е пробата на друг водач, каквито доводи се изтъкват от защитниците на подсъдимия. Установена е последователността от извършените от полицейските служители действия по спиране на управлявания от подсъдимия автомобил за проверка и вземане на проба с техническото средство. Наличните поправки в записаните в документите от проверката минути след съответния час и дописването в акта на талона на автомобила не дават основание за интерпретация на поправките като такива, водещи до съмнение в достоверността на записите, нито съставляват доказателство за нагаждане на обвинителната теза към личността на подсъдимия. Действията на полицейските служители са извършени в сравнително кратък период от време, при което е възможно неволното допускане на технически грешки в съобразяване на точните минути след съответния кръгъл час в съставените документи, а талонът на автомобила и дали същият е записан или не в поначало няма отношение към положителната проба за алкохол на водача му. От съществено значение в случая е обстоятелството, че разпечатката на хартиен носител от техническото средство установява, че в 11:09:40 часа е извършена проба за алкохол в издишвания въздух с положителен резултат от 1.38 промила. Видно от същата разпечатка, предходната проба с техническото средство е извършена в 9.47 часа, при което процесната положителна проба очевидно не може да бъде отнесена към водач на друг автомобил и в частност на автомобила, забелязан от свидетелката Р. в да потегля в момента на спирането им.

По отношение изложените от защитниците на подсъдимия аргументи в насока удостоверителната сила на съставения при проверката, в частта относно записания в него час на управление на автомобила от подсъдимия, и във връзка с обсъдените от първоинстанционния съд в мотивите към присъдата основания за отмяна на издадено при подобна ситуация наказателно постановление следва да се отбележи, че поначало в наказателния процес отразените в обстоятелства, ако са относими към предмета по чл. 102 от НПК, подлежат на изясняване и установяване единствено и само чрез средствата, предвидени в НПК. За разлика от документите, изготвени в хода и за нуждите на наказателния процес ([чл. 127, ал. 1 от НПК](#)), които имат официална удостоверителна сила,

съобразно [чл. 131 от НПК](#), документите, изготвени извън и независимо от висящия наказателен процес (каквто е), не се ползват със соченото доказателствено значение.

Както правилно е отбелязал първоинстанционният съд, твърдението на защитата, че полицаите е следвало два пъти да извършат проверка на подсъдимия Д. с техническото средство, не може да бъде споделено, доколкото подобно тестване се отнася за използването на доказателствен анализатор, какъвто не е процесният случай.

Дали пробата с техническото средство за наличие на алкохол в издишвания от водача въздух се извършва, докато той седи в управлявания от него автомобил, или водачът слиза и се приближава към полицейския автомобил, и дали полицейският автомобил и/или полицейските служители са оборудвани с камери за видеозаснемане е без всякакво значение за установяване съставомерността на деянието по чл. 343б, ал. 1 от НК. Поради това, проверката на подсъдимия с техническо средство в собствения му автомобил не съставлява нарушение на правилата за установяване наличието на алкохол, а липсата на запис от видеозаснемане не е аргумент за необходимостта от оправдаването на подсъдимия поради недоказаност на обвинението.

Задържането на подсъдимия в районното управление и съставените за това документи нямат отношение към извършената на подсъдимия Д. проверка за алкохол в издишвания въздух и към констатираното при проверката наличие на алкохол над предвидения в разпоредбата на чл. 343б, ал. 1 от НК минимум.

Неоснователно е и възражението на защитата на подсъдимия, свързано с неспазването на изискването на Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози – липса на холограмни стикери. В практиката си ВКС е имал възможност многократно да изтъква, че като последица оправдаването на подсъдим поначало биха могли да имат съществени нарушения на Наредбата, следствие на които се създава съмнение в годността на пробата (взета с техническо средство или кръвна такава), вероятност за манипулиране на съдържанието ѝ, неяснота по въпроса от кое лице изхожда същата и т. н. В конкретния случай, в който несъмнено се установява от доказателствата по делото, че подсъдимият Д. е отказал както да подпише, така и да получи талона на изследване, и да даде кръвна проба, обстоятелството дали на талона са поставени изискуемите от наредбата холограмни стикери, чието предназначение е за установяване съответствието на дадена кръвна проба с конкретния талон за изследване, е без значение. По същите причини е без значение и че в талона за медицинско изследване не е посочено медицинското заведение, където да се извърши вземането на кръвна проба за установяване наличието на алкохол в кръвта.

Неоснователно е и направеното възражение от защитниците, че действията по отношение на подсъдимия Д. е следвало да бъдат извършени от служители на Военна полиция, предвид обстоятелството, че по това време е бил военнослужещ - тъй като първоначалните действия по проверка на водача Д. могат несъмнено да бъдат предприети и от компетентни за такива действия цивилни лица, каквито са полицейските служители Н. и А..

Военно-апелативният съд в настоящия състав намери, че при разглеждане на делото не са допуснати нарушения на процесуалните правила от категорията на съществените, които да са довели до ограничаване правото на защита на подсъдимия. Фактическата обстановка, възприета от настоящия съдебен състав, съвпада изцяло с посочените фактически констатации на първостепенния съд, почиващи на вярна и точна интерпретация на събраните гласни и писмени доказателства. Вътрешното убеждение на първоинстанционния съд се основава на задълбочен анализ на събраните доказателства, а установените данни от доказателствените средства, правилно оценени от първата инстанция, при спазване на процесуалното изискване по чл. 323, ал. 2 от НПК, законосъобразно са я мотивирали да приеме, че е доказано осъществяването от подсъдимия на състава на престъплението, за което е предявено обвинението.

Показанията на свидетелите и данните от останалите доказателствени средства са били обсъдени съобразно предписанията на чл. 305, ал. 3 от НПК, като действителното съдържание на нито едно доказателство не е тълкувано превратно. Достоверността им е била преценявана на базата на вътрешната им логичност, взаимна обвързаност и съпоставяне помежду си.

Правото на защита на подсъдимия Д. не е било нарушено в нито един момент от наказателното производство – подсъдимият е ползвал адвокатска защита в лицето на упълномощени защитници; имал е възможността да реализира в пълен обем правата си, гарантирани от разпоредбите на НПК и се е възползвал от тази възможност както посредством избраните защитници, така и посредством личното упражняване на правата си в процеса.

Въз основа на така изложените правилно установени фактически положения, подкрепящи се изцяло от доказателствата по делото и възприети от въззивната инстанция, се налага правният извод, че подсъдимият В. Д. е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл. 343 б, ал. 1 от НК, в какъвто смисъл е и решаващият правен извод на първия съд. Изводите на първоинстанционния съд относно извършването на това деяние, авторството на деянието в лицето подсъдимия, квалификацията на деянието и приложението на материалния закон са обосновани и почиват на вярна интерпретация на събраните по делото доказателства.

При проверката на присъдата въззивната инстанция констатира, че при определяне на вида и обема на наказателната репресия спрямо подсъдимия В. Д., Военен съд - С. при приложение на материалния закон, е наложил наказание лишаване от свобода при условията на чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК и не е наложил кумулативно предвиденото наказание глоба, поради наличието на многобройни смекчаващи отговорността обстоятелства – чистото съдебно минало на подсъдимия, добрите характеристични данни за него, съдействието му за разкриване на обективната истина и изолирания характер на деянието му. Отегчаващи отговорността обстоятелства първоинстанционният съд не е установил.

Тези изводи на първостепенния съд не се споделят от въззивната инстанция, която приема, че наложеното наказание е прекомерно снизходително, тъй като посочените смекчаващи

отговорността обстоятелства не са нито многобройни, нито изключителни по своята същност. Освен това, поради увеличения брой на случаите на управление на МПС след употреба на алкохол, с оглед необходимостта от генерална превенция извършеното от подсъдимия деяние следва да бъде разглеждано като такова с поначало висока степен на обществена опасност – израз на което е и направеното с ДВ, бр. 74 от 2015 г. завишаване на предвидената в разпоредбата на чл. 343 б, ал. 1 от НК санкция. Липсата на надлежен протест, обаче, не позволява присъдата в тази ѝ част да бъде коригирана от въззивния съд. Правилно и законосъобразно на основание чл. 343 г, вр. чл. 343б, вр. с чл. 37, ал. 1, т. 7 от НК подсъдимият Д. е лишен от правото да управлява МПС за срок от една година и шест месеца, като времето, през което Д. е бил лишен от това право по административен ред, е приспаднато в съответствие с чл. 59, ал.4 от НК.

Поради постановената осъдителна присъда законосъобразно първостепенният съд е възложил направените в хода на производството разноси на подсъдимия Д..

По изложените съображения и на основание чл. 334, т. 6 и чл. 338 от НПК, Военно-апелативният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 4/13.02.2024 г. по нохд № 88/2023 г. на Военен съд -С..

РЕШЕНИЕТО може да бъде протестирано и обжалвано пред Върховния касационен съд на Република България в петнадесетдневен срок от съобщаването на страните, че е изготвено.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____